

часть отъ българската войска остана въ България, а по-малката — въ Тракия.

Отъ Берлинъ дойде заповѣдь, че руската войска трѣбва въ срокъ отъ деветъ месеца да напусне България и Тракия, и да си отиде въ Русия. Нейното мѣсто трѣбваше да заеме новата българска войска. За това почнаха силно да обучаватъ българскитѣ войници. Дойде нова година (1879 г.) На Богоявление, следъ водокръстъ, трѣбваше младата българска войска да мине парадно. Всички се бояха, че тя, като малко обучавана, не ще мине добре и ще се посрами. Но какво излѣзе? Щомъ музикигѣ засвириха, младитѣ войници трѣгнаха бодро, засмѣни, съ сигурни стѣпки така стройно и еднакво редъ по редъ, че чуждитѣ консули, които гледаха отъ страна, си прехапаха езика и казаха: брей! тѣзи младежи вчера ги зеха отъ колибитѣ и селата, а днесъ тѣ вървятъ гордо и сигурно като стари войници! — Бива ги българитѣ за войници!

Какъ българитѣ си изработиха конституция

Сега дойде най-важното. Българитѣ отъ Княжеството трѣбваше да изработятъ главния законъ — конституцията.

На 10-и февруарий 1879 г. князь Дондуковъ свика въ старата българска столица Търново **Великото народно събрание** наречено **учредително**, защото то изработи конституцията. Въ събранието присѣдствуваха 11 български владии, единъ мюхтия (турски владика) и единъ равинъ (еврейски владика); 105 сѣдии, 21 българи чиновници, лѣкари, учители и училищни инспектори; 87 селяни и граждани, избрани отъ народа и 5 егу-